

Братя Грим

Умната дъщеря на селянина

Живял някога беден селянин. Той имал само една малка дървена къща и една-единствена дъщеря. Веднъж селянинът ѝ казал:

– Трябва да помолим царя да ни даде малко земя, за да можем да си изкарваме прехраната.

Царят разбрал, че наистина са много бедни и им подарил малка ливада. Тогава селянинът и неговата дъщеря решили да я изорат и да я засеят с ръж. Започнали да орат и когато стигнали до края на нивата, намерили едно малко хаванче от чисто злато.

– Ето на – казал селянинът на дъщеря си, – царят беше милостив към нас и ни подари земя. Ще му дадем хаванчето за благодарност.

Но дъщеря му не била съгласна и казала:

– Щом имаме хаванче, ще трябва и чукало. По-добре е да си мълчим.

Ала селянинът не я послушал, взел хаванчето и го занесъл в двореца. Казал на царя, че го е намерил на нивата и го попитал дали ще го приеме като подарък. Царят взел хаванчето и попитал:

– А друго не намери ли?

– Не – отговорил селянинът.

Тогава царят му заповядал да донесе и чукалото. Селянинът обяснил, че не е намерил чукало, но все едно че говорел на вятъра. Царят наредил да го хвърлят в тъмница и да го държат там, докато не каже къде е скрил чукалото. Тъмничарите му носели хляб и вода и веднъж чули как той си говорел сам:

„Ако бях послушал дъщеря си, нямаше да съм тук. Ех, ако бях я послушал!“

Тъмничарите отишли при царя и му казали какво са чули. А той им заповядал веднага да доведат селянина при него. Така и станало.

– Какво толкова е казала дъщеря ти, та все повтаряш: „Ех, ако бях послушал дъщеря си“?

– Каза ми, че ако донесе хаванчето в двореца, ще ми поискаш и чукалото.

– Щом дъщеря ти е толкова умна, нека да дойде в двореца – казал царят.

Дъщерята на селянина отишла в двореца. Царят дълго я разпитвал и накрая казал:

– Ще дойдеш при мен нито гола, нито облечена, нито в кола, нито без кола, като нито ще вървиш по пътя, нито няма да вървиш по него. Ако изпълниш всичко това, ще се ожена за теб.

– Добре – съгласила се тя.

После се върнала въщи и се съблякла съвсем гола. Взела една рибарска мрежа и я метнала върху себе си – така хем била гола, хем облечена. След това се завързала за опашката на магарето, което било впрегнато в колата, така че то да я влачи – хем била с кола, хем без кола. А докато магарето я теглело, тя опирала в земята само палеца на единия си крак – хем вървяла по пътя, хем не вървяла по него. Така тя пристигнала в двореца. Царят я видял и казал, че всичко е изпълнено както трябва, и се оженил за нея.

Минали години. Веднъж царят отишъл на парад. В това време селяни, които били продали дървата си, били спрели колите си край портите на двореца. В едните коли били впрегнати волове, а в другите – коне. Единият от селяните имал три коня и едно жребче. Ала жребчето избягало и застанало между воловете. Селяните започнали да спорят чие е жребчето и чии са воловете. Царят чул врявата и казал, че жребчето трябва да остане при воловете и да го вземе този селянин, на когото са воловете. Другият селянин трябвало да се примири и със сълзи на очи се простил с жребчето си. Но той научил, че царицата е много милостива и решил да отиде при нея, за да я помоли за помощ.

– Добре – казала царицата. – Ако ми обещаеш, че няма да ме издадеш, ще ти кажа какво трябва да направиш. Утре рано сутринта, когато царят излиза навън за развода на караула, застани на улицата, откъдето той ще мине, вземи една малка рибарска мрежа и започни да теглиш мрежата така, сякаш е пълна с риба. – После обяснила на селянина какво трябва да отговори на царя, ако започне да го разпитва.

На другия ден селянинът застанал на улицата и се престорил, че лови риба. В това време минал царят и като го видял, изпратил един от придворните си да го попита що за глупост върши. Селянинът отговорил:

– Ловя риба.

– Но как можеш да ловиш риба, когато няма вода? – попитал придворният.

– Както от два вола може да се роди жребче, така и аз ловя риба без вода.

Царят чул отговора му и заповядал да доведат селянина при него.

– Кой те научи на това? – попитал царят.

– Господ да пази! – извикал селянинът. – Аз го измислих!

Тогава хванали селянина и го били, докато не признал, че царицата го е научила какво да каже.

Царят се върнал в двореца, извикал жена си и казал:

– Защо не ми казваш истината? Не искам повече да бъдеш моя жена! Върви там, откъдето си дошла!

Но на сбогуване царят ѝ позволил да вземе онова, което ѝ е най-скъпо.

Царицата казала:

– Добре, мой мили съпруге. Както заповядаш, така и ще направя.

Спуснала се към него, целунала го и му казала, че иска да се сбогува с него както подобава. Наредила да донесат хубаво вино и тайно сложила в него упояващи билки. Царят изпил цяла чаша, а царицата едва вкусила. След малко царят легнал и заспал дълбоко. Тогава царицата взела бяло покривало, увила в него царя и заповядала на слугата да го принесе в каляската. После го отвела в малката селска къща на баща си. Сложила го на леглото, а той спал цял ден и цяла нощ. Когато се събудил, попитал:

– Къде се намирам?

Започнал да вика слугите, но никой не се появил. Дошла царицата и казала:

– Мили мой, ти ми заповяда да взема онова, което ми е най-скъпо.

Но за мен няма нищо по-скъпо от теб. Затова те взех със себе си.

– Скъпа царице, ти си моя и аз съм твой – отговорил царят.

После двамата се върнали в двореца и отпразнували сватбата си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die kluge Bauerntochter

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2487>]